

TJEN FOLKET

★ medlemsblad for AKP(m-l) ★

APRIL 1976

Forsvar partiets korrekte enhetspolitikk 1. mai — enhet på klassekampens grunn!

INNHold DETTE NUMMER:

LEDER:

Forsvar partiets korrekte enhetspolitikk 1. mai
— enhet på klassekampens grunn!s. 2

PROGRAM DISKUSJONEN:

Studer klassikerne!
Fra Mao Tsetung »Om motsigelsen»s. 4
Hovudmotseiinga i Noreg:
Proletariat mot borgarskaps. 5

Noen spørsmål til AKP(m-l)s forsvarspolitiks. 8
FAGLIG POLITIKK

Hva er situasjonen i tariffoppgjøret?s. 10
Revolusjonær takttikk er noe annet enn
ratne kompromissers. 12
Situasjonen gunstig foran 1. mais. 13

Forsvar partiets korrekte enhetspolitikk 1. mai **— enhet på klassekampens grunn!**

Partiets linje for 1. mai bestemmes av karakteren av dagen, og dagens tradisjoner som *ARBEIDERKLASSENS INTERNASJONALE KAMPDAG* samt den konkrete situasjonen den norske og internasjonale arbeiderklassen står i i dag. Klassekrava, bredden i kampen med arbeiderklassens allierte bak sine krav, kampen mot imperialismen for verdens folk sin kamp, for sosialismen og støtte til de sosialistiske landa, dvs. FFFs plattform står for ei korrekt linje 1. mai, som tar hensyn til de faktorene som er nevnt her. På dette grunnlaget slåss vi for å enes alle som lar seg forene, uansett partitilknytning eller partisympatier.

Det fins en del feilaktige linjer i 1. mai-arbeidet som står i motstrid til dette:

1. Det finnes en tendens til å snevre inn plattformen.

Noen steder diskuteres behovet for å «stramme opp» sosialistparola eller kvinneparola, malretta på å gjøre det vanskeligst mulig for folk som sogner til SV, eller andre som ikke har «reint mjøl i paskan», dvs. ikke er medlemmer av AKP(m-l) eller nære sympatisører, å slutte seg til toget.

Ei sann linje er ytterst sektærisk og skadelig og har som følge at partiet blir isolert og klassekampen blir svekka. Dette er å spille i henda på arbeideraristokratiet med Leveaas i spissen, som nettopp jobber for å oppnå isolering av oss for dermed å ramme hele arbeiderklassen.

2. I samband med dette finnes en tendens til å ha en snever taktikk, eller ingen taktikk i det hele tatt.

Noen slår helt riktig fast at SV er et borgerlig arbeiderparti og sier seg fornøyd med det. På dette grunnlaget er de mot å innvitere SV til å delta i klassekamptogene og er glad til hvis de ikke hører noenting angående de brevene de motvillig sendte.

Uansett motiver bak ei slik linje er det et faktum at den graver grofter rundt partiet, istedet for å grave grofter rundt de revisjonistiske lederne. Vi veit at ca 1/3 av medlemmene

på medlemsmøte i Oslo SV var mot å gå i Samorgtoget. Vi veit fra Ny Tid og fra SVs interne publikasjoner, at det er store motsigelser på linja i viktige kampsaker som suspensjonene, fiskerigrensa, Jutulstreika, osv.

Bør vi ikke utnytte dette?

Var oppgave er å hjelpe disse folka til å bryte med de ratne lederne sine ved at vi tilbyr dem enhet på klassekamp-togets grunn. Ved å innby SV til toget gjør vi det lettere for de progressive massene i og rundt SV å ta opp og slåss for FFF plattformen. Vi må videre organisere mobiliseringa av disse folka på samme måte som vi planlegger mobiliseringa blant andre grupper. Det å ikke ha en taktikk i forhold til SV er det samme som ikke å ta alvorlig på å få flest mulig folk i klassekamptoget, og at en ikke tar alvorlig på å isolere de revisjonistiske og reformistiske lederne. En slik taktikk står ikke i motsetning til å rette hovedtyngda av arbeidet inn på de uorganiserte massene. Det er tvert i mot en del av partiets enhetspolitikk 1. mai, som går ut på å samle flest mulig på klassekampens grunn. Kampen for å avsløre de opportunistiske lederne er uadskillelig fra kampen for sosialismen.

3. Tendens som i sin konsekvens går inn for partidemonstrasjoner 1. mai.

Noen steder er det slik at kameratene går inn for å kutte de faglige parolene, klasseparolene. Begrunnelsen for å gjøre dette varierer noe. Den vanligste er at en blir for få i toget til å bære alle parolene. Skulle en bli så få kan da allikevel dette ikke være noen grunn til å innsnevre det politiske grunnlaget en mobiliserer på allerede i februar. 1. mai toget er ikke bare sjolve toget som går på dagen. Det er lopesedler, stands, diskusjoner og konfrontasjonsmøter, kort sagt massemobilisering på en riktig politikk flere måneder i forveien.

Skulle en bli få i toget får togledelsen i samråd med deltakerne bestemme hvilke paroler de ikke tar med nar

toget starter. Still spørsmålet: Hva er en riktig politikk: 1. mai og løs de praktiske problemene etterpå.

Fjerner en klasseparolene fra toget, fjerner en også togets preg av å være arbeiderklassens tog. Et tog uten dagskrava 1. mai ivaretar ikke arbeiderklassens interesser. Arbeiderklassens dagskrav er sammen med de øvrige krava og målsettingene som stilles, med på å gi togets klasseinnhold. Utelater en disse får toget mer preg av å være partitog, og arbeiderklassens internasjonale kampdag blir erstattet med partiets kampdag.

Disse avvika som her er nevnt har alle det til felles at de strir mot ei riktig enhetslinje. Situasjonen for årets 1. mai er at den økonomiske krisa herjer de kapitalistiske landa. I Norge er det kriseoppgjør og borgerskapet leda av arbeideraristokratiet har en offensiv gående mot kommunister og mot klassekamplinja i klassen. Hva er kommunistenes oppgave i en slik situasjon? Er det å grave grofter rundt det kommunistiske partiet, snevre inn grunnlaget for 1. mai og gjøre det vanskeligst mulig for massene å delta? Ei sann linje er ei dødslinje. Alleine er det kommunistiske partiet ikke svært slagkraftig.

Partiets styrke ligger i forbindelsene med massene. Angrepa på streikende arbeidere må slås tilbake av streikende arbeidere leda av det kommunistiske partiet. Kampen mot boligdyrtiga må reises av dem det gjelder. Det samme gjelder angrepa på masseidretten, på ungdommen, på kvinnene. Vår oppgave er å reise disse gruppene til kamp for sine egne interesser og å gi kampen retning. Tar vi på oss å kjempe kampen alleine brenner vi ryggen og kampen blir ikke fort fram til seier.

I en sann situasjon som den vi har i år med offensiv fra DNA/LO ledelsen retta mot kommunistene og mot klassekamplinja i arbeiderklassen, midt oppe i et kriseoppgjør, med store muligheter til å reise kamper i arbeiderklassen, er det viktigere enn noen gang å mobilisere bredt bak riktige krav.

FOREN ALLE SOM LAR SEG FORENE PÅ FFFs PLATTFORM!

STØRRE RØDE TOG OG FLERE ARBEIDERE I TOG ENN I FJØR!

ENHET PÅ KLASSEKAMPENS GRUNN!

RED.

Melding fra redaksjonen

Kritikk av kamerater som ikke følger opp diskusjonen i avisa.

Endel kamerater har skrevet innlegg til avisa om viktige politiske spørsmål. Dette er en bra ting og står som eksempler til etterfølgelse for andre kamerater. Derimot er det ikke en bra ting at de samme kameratene unnlatte å svare dersom standpunktene deres blir imotegatt i avisa.

Dette gjelder kamerat Oskar i November-TF, Avdelingsstyre i Januar, Marcus og Jan i Februar. Det å unnlate å svare, hva enten en er enig eller uenig i kritikken er i realiteten å sabotere den videre diskusjonen om disse spørsmåla i bladet. Derfor kamerater: Fortsett diskusjonen.

Studer klassikerne!

Fra Mao Tsetung «Om motsigelsen»

Vi trekker her fram noen sitater fra «Om motsigelsen» som Mao skreiv i 1937 for å sette de kinesiske kommunistene i stand til sjølstendig og korrekt analyse av de inflokte klassekreftene i Kina og i kampen mot

imperialismen. Partiet skal diskutere hovedmotsigelsen og klassekreftene i Norge – ut fra den norske virkeligheten. Vi kan gjøre feil av dogmatisk type – ikke se på den konkrete norske virkeligheten. Vi kan gjøre feil av

revisjonistisk type – analysere overflatisk og gjøre avbikt fra marxismen-leninismen. For å unnga slikt er det viktig å studere Mao «Om motsigelsen».

»Den grunnleggende motsigelsen i en tings utviklingsprosess og prosessens vesen som er bestemt av denne grunnleggende motsigelsen, forsvinner ikke for prosessen er fullført. Men i en langvarig prosess er vilkårene vanligvis forskjellige på hvert stadium. Årsaken er at selv om den grunnleggende motsigelsen i en tings utviklingsprosess og prosessens vesen forblir uendret, så blir

den grunnleggende motsigelsen stadig skjerpet ettersom den går fra ett stadium og over i et annet i den langvarige prosessen. Dessuten er det blant de tallrike større eller mindre motsigelsene som er bestemt eller påvirket av den grunnleggende motsigelsen, noen som blir skjerpet, andre som blir midlertidig eller delvis løst eller dempet og endel nye som oppstår. Følgelig faller

prosessen i stadier. Dersom folk ikke vier stadiene i en tings utviklingsprosess oppmerksomhet, kan de ikke behandle motsigelsene i den på en riktig måte...

Ta prosessen med den borgerlig-demokratiske revolusjonen i Kina som ble innledet med 1911-revolusjonen. Ogsa den har flere klart atskilte stadier. Særlig star revolusjonen i den perioden da den sto under borgerlig ledelse og revolusjonen i den perioden da den står under proletarisk ledelse, for to vidt forskjellige historiske stadier. Den proletariske ledelsen har med andre ord forandret hele revolusjonens utseende fra grunnen av, frambrakt en ny gruppering av klassene, gitt støtet til et veldig oppsving i bonderevolusjonen, gitt revolusjonen mot imperialismen og foydalismen en dyptgripende karakter, skapt mulighetene for overgang fra den demokratiske revolusjonen til den sosialistiske revolusjonen osv. Ikke noe av dette var mulig i den perioden da revolusjonen sto under borgerlig ledelse. Selv om det ikke har funnet sted noen endringer i naturen til den grunnleggende motsigelsen i prosessen som helhet – dvs. i prosessens anti-imperialistiske, anti-foydale og demokratisk-revolusjonære natur, sa har denne prosessen ikke desto mindre gjennomgatt flere utviklingsstadier i løpet av mer enn 20 år.»

»Da Marx anvendte denne loven i studiet av den økonomiske strukturen i det kapitalistiske samfunnet, oppdaget han at den grunnleggende motsigelsen i dette samfunnet er motsigelsen mellom produksjonens samfunnsmessige karakter og eiendommens private karakter. Denne motsigelsen gir seg uttrykk i produksjonens organiserte karakter i de enkelte bedriftene og dens anarkistiske karakter i samfunnet som helhet. I klasseforholdet kommer den til uttrykk i motsigelsen mellom borgerskapet og proletariatet.»

»Det er mange motsigelser i en sammentatt tings utviklingsprosess, og en av dem er nødvendigvis hovedmotsigelsen. Eksistensen av og utviklinga av denne bestemmer eller virker inn på eksistensen av og utviklinga av de andre motsigelsene.

I det kapitalistiske samfunnet utgjør for eksempel de to motsatte kreftene, proletariatet og borgerskapet, hovedmotsigelsen. De andre motsigelsene, slik som de mellom restene av foydal-klassen og borgerskapet, mellom bondesamborgerskapet og borgerskapet,

mellom proletariatet og bondesamborgerskapet, mellom de ikke-monopolistiske kapitalistene og monopolkapitalistene, mellom borgerlig demokrati og borgerlig fascisme, mellom de kapitalistiske land innbyrdes og mellom imperialismen og koloniene – er alle bestemt av eller pavirket av denne hovedmotsigelsen.»

»Av dette følger at om det i en vilken som helst prosess er flere motsigelser, må en være hovedmotsigelsen, som spiller den ledende og avgjørende rollen, mens de overige inntar en sekundær og underordna stilling.»

»Som sagt må en ikke behandle alle motsigelser i en prosess som likeverdige, men skille mellom hovedmotsigelsen og de sekundære motsigelsene – og særlig rette oppmerksomheten mot a gripe hovedmotsigelsen.»

Hovudmotseiinga i Noreg: Proletariat mot borgarskap

Klasseanalyse og hovudmotseiinga avgjer kva for veg proletariatet med allierte skal ga. Saleis preiker revisjonistane om »den anti-monopolistiske revolusjonen» og »revolusjon i Noreg i to fasar». Kjerna i slikt preik er »den fredelege vegen», at heile folket gjennom »strukturereformar» skal omdanne staten fra eit borgarleg diktatur til ein »folkets demokratiske stat» som kontrollerar monopola. Den teoretiske grunnvollen for denne lina legg revisjonisten Kleven i boka si »Klassestrukturen i Noreg». Der samlast alle fra professoren til industriarbeidaren i proletariatet. Og monopolborgarskapet vert skilt ut som eigen klasse fra det ikkje-monopolistiske borgarskapet. Slik gjer Kleven at reknestykket med

»anti-monopolistisk revolusjon» gar opp.

Slik vil og ei rang og revisjonistisk klasseanalyse driva AKP(m-l) burt ifra den revolusjonære vegen til sosialismen. Eg meiner at 1973 programmet har slike feil i klasseanalyse og i a stille hovudmotseiinga i Noreg. Eg vil seia litt om korleis den marxist-leninistiske lera om motseiingane vert forfalska i 1973-programmet

GRUNNLEGGJANDE MOTSEIING – HOVUDMOTSEIING.

1973 programmet seier at den grunnleggjande motseiinga i eit kapitalistisk land gar mellom arbeid og kapital. Det er rett. Sa seier programmet at den grunnleggjande motseiinga uttrykkjast i ulike hovudmotseiingar alt etter kva for ein periode av kapitalismen det er tale om. Det er ei forfalsking av dialektikken slik vi lærer han hos Mao.

I forholdet mellom klassane vil den grunnleggjande motseiinga uttrykkjast i hovudmotseiinga proletariat mot borgarskap. I den politiske økonomien vil den grunnleggjande mot-

LANDSMØTEFORBEREDELSENE:

PROGRAM DISKUSJONEN

seiinga uttrykkjast i hovudmotseiinga mellom produksjonens samfunnspreget og den private eigedomsretten. I filosofien vil han uttrykkjast i hovudmotseiinga mellom materialisme og idealisme o.s.b. Berre slik – på ulike felt – uttrykkjast den grunnleggjande motseiinga i ulike hovudmotseiingar.

Dette tyder at *hovudmotseiinga mellom klassane i Noreg er lik så lenge den grunnleggjande motseiinga er lik.*

Under kapitalismen – frikonkurransen – som statsmonopolkapitalismen, går den grunnleggjande motseiinga mellom arbeid og kapital – og hovudmotseiinga mellom borgar og proletar i høve til klassane.

1973 programmet stiller hovudmotseiinga i Noreg slik (sjå faksimila av pkt. 2 k) at bondane vert faste strategisk allierte med proletariatet i fasa med statsmonopolkapitalismen. *Programmet kan og tydst slik at småkapi-*

motseiinga mellom proletar og borgar.

Slik gjer kameraten to feil: – han viskar ut den opphavelege hovudmotseiinga og set opp ei ny – utan å endre på den grunnleggjande motseiinga (mellom arbeid og kapital) – han viskar ut den underordna motseiinga mellom proletarar og småborgar, og skjerpar motseiinga mellom borgar og småborgar. Soleis får ein illusjonar om småborgarens revolusjonære kraft og trur at det er berre lett og utan vanskar å driva fram **einskaper** proletar – småborgar.

k) Veksten i den statsmonopolistiske kapitalismen i Norge har fort til at den viktigste motsigelsen (hovedmotsigelsen) i dag er følgende: På den ene siden står monopolkapitalen og dens stat, med storborgerskapet som sin faste allierte. På den andre siden finner vi arbeiderklassen i nært forbund med bønder og fiskere, og en rekke allierte. Kapitalismens særskilte undertrykking av kvinnene fører også til at store grupper kvinner utover dem som direkte tilhører arbeiderklassen og dens nærmeste forbundsfeller vil være å finne som arbeiderklassens allierte. Det gjelder også i økende grad ungdom under utdanning.

MONOPOLBORGARSKAPET SOM EIN KLASSE FOR SEG?

1973 programmet (sjå faksimila av pkt.2,b) seier at monopolborgarskapet skiljast ut som *ein herskande klasse for seg* under monopolkapitalismen. Ikkje-monopolborgarskapet vert degradert til monopolborgaranes forbundsfelle og »rekrutteringsgrunnlag». Soleis vert ikkje-monopolborgarane og ein klasse for seg.

Eg er samd i at det er ei motseiing mellom monopol- og ikkje-monopolborgarskap. Det ser vi t.d. når mange borgarar gjer motstand mot »sosialisering», styrkinga av statsmonopolkapitalismen.

Men vi må spørja: Kva for grunnlag har motseiinga mellom monopolkapitalen og proletariatet? Sjølvsgatt utbytting, motseiinga arbeid/kapital.

Og kva for grunnlag har motseiinga mellom ikkje-monopolkapitalen og proletariatet? Sjølvsgatt utbytting, motseiinga mellom arbeid og kapital.

Når 1973 programmet seier at ikkje-monopolkapitalistane »lett vil vakle mellom anti-monopolisme og reaksjon» (og anti-monopolisme tyder einskap med proletariatet sin kamp), – kva tyder dette? Jo, at den grunnleggjande motseiinga ikkje gjeld lenger.

talistane vert proletariatets strategiske allierte. I alle fall har slikt stadd på prent i partiet sin propaganda. (»Heile folket mot monopolkapitalen»). Korleis kan slikt vera mogleg? Soleis skulle den grunnleggjande motseiinga ga mellom arbeid og kapital – men i hovudmotseiinga smett ein del kapitalistar over på proletariatet si side! Alto: Borgar mot proletar – men ikkje alle borgarane mot proletariatet.

Slikt er berre mogleg om ein reviderer den grunnleggjande motseiinga: Arbeid mot kapital. Og soleis ope skrittut i revisjonismen. Ein kan ikkje sjonglera med motseiingane som ein kortkunstar – setta dei der det liksom høver best.

HOVUDMOTSEIING – UNDERORDNA MOTSEIING.

Då vi diskuterte »Materiale om prinsipp-programmet» i avdelinga mi, så

ein kamerat at hovudmotseiinga i Noreg går mellom borgarskapet på eine sida og proletariatet *saman* med det arbeidande småborgarskapet på landsbygda på andre sida. Han grunna dette med at marxist-leninistane hadde som prinsipp å knyta alliansar med småbondar og fiskarar, at denne alliansen soleis var ein *strategisk allianse*. Eg er samd i grunngevinga, men kameraten set ikkje opp hovudmotseiinga i samsvar med vitskapen.

Mao skriv *ikkje* at hovudmotseiinga uttrykkjast i ei rad underordna motseiingar på denne sida – og nokre andre underordna motseiingar på hi side. Mao skriv at hovudmotseiinga verkar inn på og pregar ei rad underordna motseiingar. Av desse er sume viktige, andre ikkje så viktige. Men kameraten som set proletariatet og ein del av småborgarskapet *saman* som ei side i hovudmotseiinga, han blanda i ei molje dei underordna motseiingane mellom borgar og småborgar, mellom proletar og småborgar – og hovud-

2. Klassene i Norge

a) I et kapitalistisk land gar den grunnleggjende motsigelsen mellom arbeid og kapital. Denne motsigelsen tar ulike former i konkrete hovedmotsigelser, alt etter hvilken periode av kapitalismen det er snakk om.

Den grunnleggjende motsigelsen gir seg i Norge det uttrykk at et lite mindretall av befolkningen kontrollerer og eier storparten av industrien, skipsfarten, vareomsetningen og kreditt-institusjonene. Et stort antall er lønnsarbeidere, og de må selge sin arbeidskraft for å leve. Denne arbeiderklassen er utbyttet og skaper gjennom sitt arbeid de verdier kapitalistklassen baserer sin makt og rikdom på. Kapitalistene tilraner seg også verdier skapt av grupper som ikke er lønnsarbeidere, spesielt bonder og fiskere.

b) Den tidligere kapitalismens frikonkurranse¹ er i Norge vokst over i monopolkapitalisme². Monopolborgerskapet er skilt ut som herskende klasse, ledet av et fåtall finanskapitalister³. Det norske monopolborgerskapet er intimt knytta til det imperialistiske verdenssystem og er sjøl imperialistisk, jfr. redernes spekulasjoner, Borregård i Brasil osv. Med 30% utenlandsk aksjeeie i norske

at motseiinga arbeid/kapital i alle fall
ikkje gjeld alltid og ikkje gjeld heile

borgarskapet. Dette er farnlande og
ustoe skritt fram mot ein revisjon av

den grunnleggjande motseiinga.

Og dei som matte meine at småkapitalistane vil finna plassen sin i «folkets anti-monopolistiske front» – dei har klart revidert den grunnleggjande motseiinga. Eller dei må meina at det ikkje berre er motseiinga arbeid/kapital som pregar hovudmotsieiinga – men noko anna rart som t.d. at staten ikkje lenger er eit voldsapparat, eller at folket sin styrke er i ein slik voldsom vekster at hovudmotsieiinga endrast. Og slikt er like så god revisjonisme som det fyrste.

Skal vi læra noko av dette må det vera at dialektikken slik vi lærar han hos Mao, er eit viktig reidskap for å halda fast ved kommunismen og skilja ut revisjonismen i programanalysa.

Til slutt vil eg seia at hovudmotsieiinga slik som 1973 programmet set ho, er langt meir rett og vitskapleg enn «monopolkapitalen mot folket»-parola som er koyrd fram i mykje anna parti-propaganda. Men noko bolverk mot revisjonismen tykkjer eg ikkje programmet har vori på dette punktet.

Oddleif.

LANDSMØTEFORBEREDELSENE:

PROGRAM DISKUSJONEN

En spørsmål til AKP(m-l)s forsvarspolitik

Det har gått harde kamper mellom kommunister og revisjonister i synet på krigen og forsvarspolitikken. Lenin og bolsjevikene kjempet mot Plekhanovs og Kautskys opportuniste når de annullerte klassekampen og gikk i allianse med borgerskapet for «forsvar av fedrelandet» under første verdenskrig. I den store polemikken mellom KKP og Moskva-revisjonistene fra 1958 sto analysa av krigen, kampen for freden og synet på atomvapen som vannskiller mellom kommunister og revisjonister.

Vi må sjøl ta lærdom av disse kampene i programdiskusjonen. Vi hadde ingen grundig diskusjon i bevegelsen på disse sakene under utviklinga av 1973-programmet. En grundig diskusjon trenger vi nå. Her vil jeg bare knytte noen kommentarer til det programmateriale som foreligger nå – og ta opp noen saker som jeg synes mangler.

FOR ET STERKT NASJONALT FORSVAR?

Programmateriale slår fast at hovedsida ved det norske NATO-forsvaret er at det er et voldsapparat for undertrykking av proletariatet og proletariatets allierte. Men forsvaret har også ei underordna side – det er retta mot Sovjet og Warshawski-paktens aggresjon. Ved en sosialimperialistisk invasjon vil dette forsvaret stille tusner av norske soldater fra folkets rekke til kanonfode. Samtidig trur jeg at akkurat som enkelte avdelinger av hæren gjorde en god kamp mot tyskerne i april 1940 – så vil også NATO-forsvaret yte reell motstand på endel punkter. Dette er bra. Et spørsmål å stille er: *Kan denne underordna sida bli hovedsida ved forsvaret når krigsfaren øker?* Jeg mener nei. Faktorene øker både for krig og revolusjon i verden. Det er farlig illusjonsmakeri å tru at ei skjerping av motsigelsene i verden kan endre militærapparatets karakter til å bli progressivt.

«Vi mener at spørsmålet om hvorvidt man behandler imperialismen og alle reaksjonære strategisk som de papirtigre de virkelig er, er av stor betydning for hvordan revolusjonens krefter og reaksjonens krefter skal vurderes, er av stor betydning for hvorvidt de revolusjonære folk vil våge å føre kamp, våge å gjøre revolusjon, våge å gripe seieren og er av stor betydning for resultatet av folkenes verdensomspennende kamp og historiens framtidige gang.»

Fra «uorvensstemmelsene mellom kamerat Togliatti og oss», Remnin Ribao desember 1962.

«Det sier seg selv at det ikke finnes noen garanti for at det ikke finnes gale mennesker i den imperialistiske leir som mister besinnelsen og kaster seg ut i militære eventyr. Ved bare å forakte imperialismen i strategisk henseende, temmer man ikke dens roveriske natur. Overfor en moderne krig kan man ikke komme med sin gamle målestokk(!)»

Fra leder i Pravda i januar 1963.

Altså: Vi må ikke vike en tomme fra parolen: «Ikke et rødt ore til det borgerlige militærapparatet».

Men det må stilles et spørsmål til:

KAN VI STØTTE OSS PÅ EI SUPERMAKT MOT DEN ANDRE?

Opplagt nei. Men under en invasjon, når sovjetstyrkene står i landet – om NATO med brannkorps og forfylle britiske marinesoldater settes inn – fremdeles nei? Kan vi følge prinsippet om å «forene alle krefter og slå fienden en for en» (Mao), altså først allianse med USA mot hovedfienden Sovjet – så folkekrig mot USA/NATO-imperialismen, for sosialismen?

Vi må analysere hovedmotsigelsen –

HVORDAN VIL HOVEDMOTSIGELSEN I NORGE GA UNDER EN SOSIALIMPERIALISTISK INVASJON?

Jeg mener at det ikke finnes noe nasjonalt borgerskap i Norge. Enkeltpersoner fra borgerskapet vil gå mot begge supermaktene og finne en plass i fronten – men kan i det heile tatt større grupper av borgerskapet i den 2. verden stå mot imperialismen? Nei, – de kan støtte ei imperialistmakt mot den andre – de er ikke et nasjonalt borgerskap av den grunn.

Smaborgerskapet kan ikke som klasse tas over en kam – men Lenin peker på en viktig sak i «Tre artikler om krig og fred»: At det er smaborgerskapet og arbeideraristokratiet som er den klassemessige basen for opportunisten. «hele folket i forsvar av fedrelandet», basen for kapitulasjon, mot militant kamp.

Derfor mener jeg at hovedmotsigelsen i Norge nå – og i en framtidig krigssituasjon – går mellom borgerskapet bindi til imperialismen på eine

sida og proletariatet på den andre sida. For proletariatet å knytte allianser innafør småborgerskapet er sjølsagt et prinsipp. Poenget er at:

– *fronten må rette seg mot begge supermakter.*

– *allianser med landets borgerskap mot supermakta som invaderer, er å gi handa til den andre supermakta.*

SKAL VÅPNA ALLTID RETTES MOT DET NORSKE BORGERSKAPET?

Uten å avvæpne det norske borgerskapet kan sosialismen aldri seire. Skal vi dermed skyte norske forsvarsavdelinger i ryggen når de kjemper mot sovjetstyrkene? Eller falle NATO-brannkorpset i ryggen når de og russere slakter hverandre gjensidig? Nei – det ville være trotskisme. For det første fordi utvikling av motsigelsene mellom Norge i 2. verden og sosialimperialismen svekker sosialimperialismen. For det andre fordi vi må vinne deler av NATO-hæren for folkekrigen, og ikke slakte dem. Hakon Meyer – trotskisten fra NKP, endte opp som stormazist for å bekjempe borgerskapet med tyskerne i ryggen.

Parolen: Ingen allianse med ei supermakt mot en annen! Og analysa av »det nasjonale borgerskapet» må klarere fram i prinsipp- og handlingsprogrammet.

ER VI DA FOR NEDRUSTNING?

Ja og nei. Ja fordi en sterk borgerlig hær betyr mer blod spilt i revolusjonen.

Nei, fordi vi ikke er mot krig prinsipielt. Vi er for den 3. verdens rettferdige kriger mot supermaktene. Vi er for sosialistiske revolusjonære kriger. Vi er for at de sosialistiske landa forsvare sosialismen med vapen i hand. Mange vapen og gode vapen. Vi er for at flest mulig får væpna trening i forsvaret – det er en fordel for folkekrigens seier.

A stille parole om »full nedrustning – betingelseslos nedrustning» er opportunistens vei: A spre illusjoner om »fredelig seier», om en verden i fred under supermaktens garanti. Det er nettopp linja til Krustsjov. Togliatti, Browder og andre moderne revisjonister. Smaborgerskapet setter seg på gjerdet resignert overfor »alle disse umenneskelige vapen».

MOT ATOMVÅPEN?

A-vapen i en imperialistisk krig betyr død og ødeleggelse i større omfang enn i noen tidligere krig. A-vapen til stadig fler land i 2. verden skjerper krigsfaren. Betyr dette at Lenins tese ikke gjelder lenger? Lenin sa at »krig er fortsettelse av politikken med voldsmidler». Betyr a-vapna at en imperialistisk krig ikke lenger er en imperialistisk krig – men først og framst en

atomkrig? All den borgerlige propagandaen omkring SALT-forhandlingene tjener bl.a. til å propagandere dette synet. Dette er revisjonistenes linje – konklusjonen er å kvæle enhver folkereisning og frigjøringskamp »fordi en gnist kan tenne en verdensbrann» (Krustsjov).

Det er bra at Kina har a-våpen. Fordi a-våpen kan brukes i fredens tjeneste, i krigen mot supermaktene, i forsvaret av sosialismen, i verdensrevolusjonen. Spredninga av a-våpen til flere land er ikke et hovedspørsmål. Men det vil styrke aggressive land i den 2. verden, styrke mellomstore, oppadstigende imperialistland – jeg mener vi bør gå mot ei slik spredning.

De tre beina militærpolitikken var står på, mener jeg er:

– ikke et rodt øre til det borgerlige militærapparatet!

– folkekrig mot den imperialistiske krig!

ingen allianser med en supermakt mot den andre. NATO ut av Norge!

Videre bør jobbinga i forsvaret, betydninga av væpna trening understrekes i handlingsprogrammet. Likeledes bør spørsmål som nedrustning og atomvapen behandles.

Kare.

Hva er situasjonen i tariffoppgjøret?

LO og Kleppe har nå lagt fram sin pakke, som venta er dette en gavepakke til monopolene. Det er uomtvistelig at opplegget er et forslag om drastisk senkning av arbeidsfolks levestandard. Kleppe lover at resultatet skal bli 3 % mer å rutte med etter at skatter er betalt. Sannheten er at dette er en svindel.

Kleppepakka inneholder følgende: Generell lønnsøkning på maks 3 %. Skattelette på 1 100 mill. Subsidiar som demper prisstigningen til 9 %.

Resonnementet er: Subsidiene gir en prisstigning på 9 %. Disse 9 prosentene skal skatteletten kompensere. Da er situasjonen tilbake til utgangspunktet og 3 % tillegget skal da bli en forbedring.

Skatteletten er det springende punkt.

Skatteletten er en bløff fordi halvparten er en del av Kleppepakka sist høst. Et grovt overslag over «tilbudet» forteller oss at det ikke er på 9 %, men på en prosent. (Se KK nr. 19.) Kleppe og Aspenren forsøker å dekke dette ved å manipulere med forbundspotter, lavtlønnstillegg osv. Dessuten bringer dem inn kompensasjon for redusert arbeidstid og lønnsnedgang, dette har ingen ting i denne sammenheng å gjøre. Triksing med skatteletten lar seg ikke bortforklare, uansett frekke og lofterike uttalelser. Pakka er en svindel, den betyr nedskjering av levestandarden.

Pakka er et diktat over arbeidsfolk

DNA og LO-toppen unnsa seg ikke ros over metodene bak denne realionssenkninga «Det er enestående i vår verden». «OECD er impo-

nert» kan vi lese i A-pressa. Arne Strand i Arbeiderbladet pastar at dette er virkelig solidaritet mellom alle i vanskelige tider. Faktum er at sosialdemokratiet for å løse kapitalismens krise, har levert et stykke grovt diktat over arbeidsfolk som kapitalen sikkert og visst finner rosverdig. Det er gjennomført med suveren forakt for fagorganiserte krav og rettigheter. Prinsippene og metodene i det statlige samordna oppgjøret har framfor alt sin parallell i fascistenes Italia og nazistenes Tyskland. Kombioppgjøret er ikke bare et økonomisk angrep, men et kraftig politisk angrep på fagorganiserte. Pakka er basert på diktatur.

Skal partiet engasjere seg i tariffoppgjøret?

Noen kamerater sier «nei». Oppgjøret er ikke så viktig fordi alt avgjøres på toppen allikevel. Tariffoppgjøret er tapt.

Dette er feilaktig fordi:

Kombioppgjøret er et kraftig angrep på arbeidsfolks livsvilkår. Det er et prinsipp for et kommunistisk parti å slåss for massenes interesser. Å gi etter fordi borgerskapets offensiv er hard, er å bryte prinsippet om masselinja.

– Det er ingen tvil om motstanden i massene er stor. Vi kan klare å få nei-flertall i flere forbund. Vi kan heller ikke se bort fra at det kan bli et nei-flertall totalt. Da vil diktatet falle som en tung stein på Kleppe & Co's tær. I så fall en enorm seier for arbeidsfolk. Da vil *kopling* og lønnsnemnd være et sannsynlig neste trekk. Dette vil med stor sannsynlighet vrenge ut innsida på svindelen og styrke motstanden mot statsdiktat i framtida.

Sjøl om vi ikke klarer noe nei-fler-

tall, vil kampen gi verdifull og nødvendig ærfaring for partiet og også for alle kampvillige arbeidsfolk. Å ikke legge vekt på dette, er å se bort fra perspektivene på kampen.

– sosialdemokratiet har satset mye på oppgjøret, og i ei tid da sosialdemokratiets grep om arbeidsfolk begynner å bli frynsete i kantene, kan vi ikke tillate oss å avsta fra kamp i lønnsoppgjøret, fordi denne gir store muligheter for å avsløre sosialdemokratiets arbeidferndtlige politikk.

– Det statlige kombioppgjøret er sydd etter Skanlandutvalgets lest. Arbeidsfolk har avvist Skanlandspolitikken fordi den fjerner grunnlaget for faglig kamp ved å bringe staten inn i oppgjørene. Skanlandinnstillingen er et framskott for å styrke den korporative utviklingen i vårt land. Korporativismen er først og fremst kjent fra Mussolinis Italia, der den samarbeidsanden som Arne Strand framhever var organisert i korporative råd som dirigerte den faglige politikken. Staten er en viktig del av denne forsamlingen som skal bestå av alle «parter». Norge har lenge hatt omfattende korporative trekk, men Skanland legger opp til en kraftig forsering. Kombioppgjøret er viktig i gjennomføringa av dette. Nettopp fordi oppgjøret betyr å knesette økt korporativisering, må vi fore kamp for å avsløre dette.

– Revisjonistene i SV-ledelsen og i NKP faller ut mot arbeidsfolks interesser også i dette oppgjøret. Vi skal ikke glemme at NKP lanserte ideen om statsinnlegg i lønnsoppgjøret noen år tilbake. Naturlig nok er deres agitasjon nå ikke retta mot Kleppepakka, men mot «skjevhet» i opplegget. NKP er for prinsippet om statsdirigerte samordna oppgjør og deres iherdighet med å sikre at alle grupper blir tatt med står ikke i motstrid til det, men gar tvert

FRIHETEN

Svein Christiansen, formann for 18000 jernarbeidere i Oslo:

Vi har ikke vært innstilt på noen «luseløsning» ved Jøtul

— Løsningen er ved forhandlingsbordet

KARE ANDRE NILSEN

klager for å drive «sabotasje» av den kampen Jøtularbeiderne fører.

Som kjent avviste Jøtularbeiderne på et møte 18. februar med relativt knepent flertall fra en rekke Jern- og Metall i Oslo om å streike i 12 timer for revisjon.

FORLIKET ET SNUSKET KOMPROMISS

Det som er situasjonen på Jøtul, sier han, er jo en klubb som i en drøkke har slåss mot en meget vanskelig bedriftsledelse. Det er den vanskeligste ledelsen vi har registrert i Oslo Jern og Metall. Man står her overfor en bedrift hvor tullismennene stadig har blitt svekka i sin forhandlingsposisjon og hatt store vanskeligheter med å oppnå løsninger ved forhandlinger. Så får vi altså en sak: en jugoslav blir oppsagt på et klart usaklig

men
KARE ANDRE NILSEN
get vi på
Jøtularbeiderne
at forliket i forbindelse
den usaklige oppsigelsen
av den jugoslaviske arbeideren
var inngått på falske premisser
og at forliket derfor måtte frafalles. M.a.o.: at

Uten å rødme og uten kommentarer får Svein Christiansen breie seg med hatske utfall mot Jøtularbeiderne i avisa til Moskva-revisjonistene. Dette er bare en prøveklut – tariffoppgjøret vil vise den åpne alliansen mellom revisjonistene og Aspengren. Propagander lærdommene fra Jøtulstreiken!

imot ut på å sukre den bitre pillen.

I NY TID er tonen den at Kleppepakka er kommet for å bli, så nå står det på å redde stumpene. Dette er ikke annet enn kapitulasjon.

Det er en selvfølge at kommunister må avsløre dette forferdet hos de falske arbeiderlederne.

At oppgjøret er toppdirigert og at grunnplanets krav og virksomhet er satt til side, kan ikke forhindre at tariffoppgjøret også er en *bevegelse på grunnplanet*. Denne bevegelsen består av innsendelse av forslag, avstemninger og ikke minst diskusjoner mellom arbeidsfolk. Denne kan vi på ingen måte stille oss likegyldig til.

Vi kan slå fast at argumentet om ikke å engasjere seg er grunnleggende *økonomistisk*. Tariffoppgjør er alltid politikk – storpolitikk. Punktene ovenfor viser dette, og det viser at oppgjøret nå er særskilt viktig politisk.

Argumentet mot innsats ser bare det økonomiske aspektet, og baserer hele sin kamp på mulighetene for seier på slike krav. Kamerater med et slikt utgangspunkt kan vanskelig forstå hva f.eks. Jøtulstreiken betyr for arbeidsfolk.

Min påstand er at et par ukers streik for Jøtularbeiderne river ned mye av hva sosialdemokratiet har bygd opp i årtier. Det er dette og ikke omsorgen for en arbeiderleder og to

formenn som driver Christiansen og Fiskerud til død. Det er dette som er kjernen i Lenins tese om at streiken er en skole i krig. Vi skal holde fast ved at i Kleppediktatets kjøl vann ligger mange slike muligheter til skoloring for magne. Vi må bekjempe alle ideer om å skusle dette bort.

Hva skal partiet gjøre?

Partiet må sette alle krefter inn på å reise den lokale kampen mot diktatet. Vi må gå i spissen for krav om streik og aksjon. Vi må kjempe målbevisst mot alle forsøk på å knekke tillopp til motstand og kamp.

Vi må gå i spissen for å få vedtatt uttalelser fra klubber og foreninger som fordømmer oppgjøret.

Vi må jobbe målbevisst for nei-flertall. Partiet kommer ut med en »Stem nei»-lopeseddel. Denne må vi spre godt. Vi må legge vekt på munn til munn metoden.

Vi må gå i spissen for å reise diskusjonen om situasjonen i lønnsoppgjøret og perspektivene på kampen i Streikestøttekomiteene.

Kamerater, situasjonen er gunstig. Mye folk er forbanna. Mye kan skje – særskilt om kameratene overalt gjør en bra jobb. Den spontane streiken i Securitas i Oslo er bare ett eksempel på at kampen mot oppgjøret er i gang. Flere kommer.

Roger

Revolusjonær takttikk er noe annet enn råtne kompromisser

I januarnummeret av Tjen Folket gikk en polemikk mellom kameratene Ole og Arnold om hvordan vi skal svare på suspensjonene i fagbevegelsen. Denne diskusjonen – som er en avklaring av kommunistenes taktikk overfor de borgerlige arbeiderpartiene og linjene for mobilisering av massene rundt partiet – har vært oppe i februar og marsnummeret av Tjen Folket i innlegg om 1. mai-takttikken. Det er en viktig diskusjon. Her er kamerat Oles gjensvar til Arnold.

Arnold tillegger meg synet at «suspensjoner er en god ting». Dette er sjølsagt galt. Jeg polemiserer mot de som hevder at suspensjonene kommer av at partiet har ei gal hovedlinje. Mot de som oppfatter striden om suspensjonene som et avgjørende slag. Arnolds innlegg er prega av en «pa-den-ene-og-pa-den-andre-sida»-holdning. Dette gjør at han ikke tar stilling til om angrepa på partiet primært kom fordi vi trakk opp ei riktig hovedlinje, eller om de primært kom pga. vare taktiske feil.

Noen kamerater forholder seg moralsk og ikke politisk til suspensjonene ved å si at «dette var en katastrofe» eller «dette må aldri skje igjen». La oss holde endel ting klart: suspensjonene var seire for borgerskapet, men det var ikke avgjørende seire, det var taktiske seire. Var virkelighet er nå sann, og det er opp til oss å vende dette om «til å bli en god ting». Det gjør vi best ved å avsløre de kreftene som gikk inn for suspensjonene og peke på hvilke motiver som la bakom. Det er i denne forbindelsen at jeg holder fram at vi har knyttet nye kontakter som følge av konfrontasjonene.»

Om vi vil gå på nye del-nederlag? Det ville være å kaste blar i oya på oss sjøl og massene om vi trudde at vi kunne føre folket i Norge fram til en endelig seier uten å tape enkelte slag. Men her er jeg enig med Arnold i at den revolusjonære takttikken må utvikles. Antallet og størrelsen av tapte kamper vil henge nøye sammen med vart grep om takttikk. Men når Arnold skal gi oss eksempler på hva takttikk er, styrkes jeg i synet at utvikling av det ideologiske grepet er et nøkkelspørsmål når det gjelder disse sakene.

ARNOLD VULGARISERER TAKTTIKKEN

Gjennom eksemplene skjønner vi at takttikk er lik kompromisser etter Arnolds mening. Jeg trur følgende er greit å ha for øye når vi skal diskutere disse sakene: Strategien er vår linje for hele kampen i en historisk etappe, f.eks. for AKP(m-l) å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen. Takttikken er vår linje for å vinne et bestemt slag, ei kampanje, en aksjon e.l. Men takttikken må alltid ses utifra strategien og aldri isolert fra denne. «Takttikken er en del av strategien, og den er underordnet strategien og tjener den.» (Stalin 1924).

Et kompromiss (en innrommelse) er en mulig taktisk disposisjon på linje med det å avslå et kompromiss. Enhver taktisk situasjon må vurderes konkret utifra vår strategiske linje og de objektive rammene. Jeg trur at mange av våre taktiske feil i forbindelse med suspensjonene sprang ut av ei snever og feilaktig analyse av situasjonen. Vi vurderte subjektivt, så ikke fiendens styrke i forhold til vår styrke, skjønte

ikke alvoret i angrepa. Derfor valgte vi gal takttikk, vi ga fienden «billige stikk».

Det er riktig av Arnold å holde fram at «den revolusjonære takttikken må utvikles», men dette må skje ved at vi blir flinkere til å gjøre politiske analyser i sin alminnelighet.

Her har klassikerne uendelig mye å lære oss.

Til slutt: Ved å lese Arnolds innlegg kan en få det inntrykk at masselinja er et taktisk spørsmål. Arnold er sikkert enig i at masselinja for kommunister er et prinsipp, og at feil i forhold til masselinja (som f.eks. suspensjonskjøret har avslørt) har ei ideologisk rot. Dette er enda et eksempel på at partiet trenger ideologisk herding.

Ole.

P.s.

Tips om bra litteratur til denna diskusjonen:

Lenin: «Radikalismen ...» spesielt kap. IV
Stalin: «Om leninismens grunnlag» spes. kap. VII
Mao Tsetung: «En tale til redaksjonsstaben i Shansi-suiyan dagblad.», «Om koalisasjonsregjeringen», og «Enhetsfronten i kulturarbeidet».

Situasjonen gunstig foran 1. mai

På avdelingsmotet om 1. mai, kom det opp en motsigelse på sosialdemokratiet og på den taktiske situasjonen foran 1. mai. En del kamerater reiste kritikk mot mitt syn, som var slik:

1. DNA har reelt styrka sin stilling både politisk og organisatorisk siden 73.

2. Den revolusjonære bevegelsen har likeens hatt store framganger på den tida.

3. De moderne revisjonistene i SV har gått fra det ene nederlaget til det andre i klassekampen, og er i *øyeblikket* å betrakte som ei skadeskutt hone.

4. McCarthy kampanja fra DNA har en tosidig karakter. For det første er det omfanget den har og den styrken den blir kjørt med et tegn på stor faktisk styrke.

5. For det andre er det at kampanja *blir kjørt* et tegn på *relativ* svekking i forhold til den revolusjonære bevegelsen, og dermed også et tydelig bevis på at den revolusjonære bevegelsen er i relativ framgang overfor borgerskapet.

6. At DNA/LO-ledelsen er i ferd med å lykkes i å tvinge et kombinert og samordna oppgjør nedover hue på de fagorganiserte, med SVs passive støtte et uttrykk for sosialdemokratiets faktiske styrke.

7. Samtidig er den voksende motstanden mot dette *opplegget* et uttrykk for kamplinjas *relative* framgang.

Ut i fra disse punktene mente jeg at situasjonen foran 1. mai var taktisk gunstig. Fordi sosialdemokratiet er nødt til å sette i gang stadig mer reaksjonære og lettere avslorbare tiltak overfor arbeiderklassen generelt og den revolusjonære bevegelsen spesielt, vil stadig flere klassebevisste arbeidere ta opp kampen mot dem. Jeg la da fram pastanden at med en god forberedt og skikkelig utforma taktikk foran 1. mai, kan vi tilføre sosialdemokratiet et stort nederlag. Den faktiske situasjonen ligger til rette for det.

NÅ ER DET
SNART FØRSTE MAI
DERE!

»Sosialdemokratiet er relativt sett på defensiven overfor den revolusjonære bevegelsen«, skriver kamerat Odd i dette innlegget. Sjøl om vi forakter fienden i strategien og ser på sosialdemokratiet som en liten spjæling som vil tape terreng i massene – så må vi ta fienden dødsens alvorlig i taktikken. Hvis ikke begår vi eventyrpolitikkens feil og ender i en sektersk taktikk.

En del kamerater hevda at mitt standpunkt var prega av at jeg ikke tok fienden taktisk alvorlig, og at jeg hadde et feilaktig syn på stoda i klassekampen. De mente at sosialdemokratiet hadde styrka seg, også i forhold til den revolusjonære bevegelsen, og at en måtte ta hensyn til det i vurderinga av den taktiske situasjonen. Jeg skal ikke polemisere mot dette synet utover de punktene jeg har lagt fram

over, men bare oppfordre folk til å lese »Den store polemik Peking - Moskva« s. 85–99, og gjøre seg opp sin mening. Både om jeg undervurderer fienden taktisk, og har et feilaktig syn på styrkeforholdet i klassekampen.

»Odd«

Tom side

Tom side

Tom side